CATALUNYA SOCIAL

Any IV. Núm. 165 — 15 cèntims — 27 juny de 1924

PUBLICACIÓ SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CAMEROS, 3 (Passatge Orfeó Català) BARCELONA

APARTAT 273 TELÉFON 1114

Aquest número ha passat per la censura militar

DRETES I ESQUERRES

L'ensopegada del feixisme

L'assassinat del diputat socialista Matteotti ha produït sensació en el món sencer i un trasbalsament general a Europa. Diaris i polítics estan aquests dies esgotant el tema i fantasejar sobre les seves conseqüències.

En Matteotti era un dels líders socialistes en la Cambra dels Diputats; i darrerament havia pronunciat discursos d'una oposició rabiosa a En Mussolini i al feixisme en general. I es diu que ob aven en el seu poder dades molt importants i documents transcendentals que pensava exposar al públic en un altre discurs en preparació a Montecitorio.

Però no ha tingut temps. Els feixistes, en un d'aquells moviments habituals en ells al principi de la seva actuació, actuaren en l'obscuritat i En Matteotti un dia desaparegué en les ombres de la mort i del crim. I ara és la policia italiana, la instigació dels socialistes i el crit d'altres països els que han obligat els més alts poders del feixisme a descobrir un teixit de vergonyes en les altes esferes del Ministeri *Viminale* (de l'Interior) i en un dels principals òrgans del *Duce* "Il Corriere d'Italia".

* * *

Qui dubta que el cop Matteotti ha produït un esboranc moral en el feixisme italià? Qui no té consciència clara, començant pel mateix Mussolini, que de l'assassinat del diputat italià n'ha de patir fortament l'organització de les camises negres? I si l'organització n'ha de patir, què direm del que en pot patir l'ideari feixista?

Però parlem clarament; el fet Matteotti, en altres temps, hauria produït l'aldarull que ha produït en el moment present? S'hauria avalotat el món polític europeu en la forma aguda en què ara s'ha avalotat?

No, certament; amb En Poincaré a França i amb En Bonnar Law a Angaterra 'enrariment pel fet d'Itàlia no hauria obtingut les proporcions d'ara. Es el triomf esquerrà a França i la vinguda dels socialistes a Anglatera el que ha fet que En Mussolini patís un xic més del que hauria patit en condicions normals. El telegrama dels diputats laboristes anglesos, que són els diputats de la majoria que aguanta el Govern anglès, protestant del fet Matteotti i de la intervenció feixista, és prou significatiu. Prou ho ha demostrat el mateix *Duce* en el discurs del Senat en insinuar una protesta per la intervenció estrangera en els afers interiors d'Itàlia!

Es cosa indubtable, doncs, que l'orientació francesa i anglesa va encaminada a la destrucció del feixisme, al triomf de la democràcia a Europa, a la protesta per la sofisticació del sufragi (sofisticació que ha arribat als límits més extraordinaris amb motiu de les darreres eleccions italianes).

* * *

Però és possible que el sentit polític de certes dretes hagi arribat tan avall que es cregui per molts que això pot significar el seu enderrocament? Qui pot pensar que els corrents cap a la democràcia, cap a la puresa del sufragi, cap a una representació veritat de les forces socials, sigui cosa que ni per un moment pugui contrariar l'acció dretana?

El mal deriva que molts elements de dreta tenen una petita visió de la democràcia i de la grandiositat del nostre ideari i creuen senzillament que aquest no pot viure a plena llum i ple sol i s'ha d'emparar en règims extraordinaris com la implantació pel feixisme a Itàlia.

Prou clar i categòric en el sentit dretà és l'ideari del Partit Popular italià i no ha fet mai conxorxa amb el feixisme! Prou definit en el sentit catòlic és el programa dels seguidors del partit de Dom Sturzo (aquest no l'ha deixat pas, no, el partit) i ha lluitat contra ell i els seus procediments en les darreres eleccions italianes!

Per què tants i tants homes de dreta han de tenir una opinió tan migrada del seu ideari que creguin que no pot viure més que en l'aire enrarit d'un sistema artificiós i corruptor del sufragi com el sistema italià del *Duce*?

Mots del dissabte

Exigeix el dret natural com a obligatòria l'associació professional?

Déu sigui lloat, que hi ha qui conserva el seny clar, i no gosa avençar en el terreny relliscós i trencat de les discussions socials sinó posant els peus en pedra ferma. *Razón y Fe*, del mes d'abril passat, porta un article del P. Narcís Noguer, i el seu títol és el mateix que poso al davant dels *mots* d'aquest dissabte. A una qüestió — que és qüestió central, com tantes vegades m'ho haveu sentit a dir — tan clarament formulada, respon l'autor en el mateix sentit que des d'aquestes planes els lectors pels meus escrits coneixen, però amb autoritat més alta i plena que la meva. La resposta que el P. Noguer, fonamentat sobre l'autoritat dels Papes, dóna i raona, és NEGATIVA.

Els partidaris de la solució *afirmativa* "han volgut conciliar les doctrines revolucionàries amb la doctrina catòlica; han imaginat una autoritat nova; han suposat que la professió, el conjunt de treballadors units per uns mateixos interessos, constituïa una institució de dret natural com la ciutat i la família, i que, com la ciutat i la família, tenia una autoritat legítima sobre totes les persones que exerceixen el mateix ofici. Família, professió, ciutat: trilogia que ha arribat a ésser trivial".

Doncs bé, aquesta doctrina és reprovada per la Santa Seu. Ho és en la lletra del Cardenal Merry del Val en nom de Pius X al Comte de Mun, en 3 de gener de 1913, glossada per Josep Lucien-Brun, director de la *Revue Catholique des Institutions et du Droit*, el 3 de febrer següent, i pel P. Desbuquois, S. J., director de *L'Action populaire*, el 25 del mateix mes. Ho havia estat ja pel mateix Cardenal en nom del mateix Papa, en lletra aprovatòria al discurs de Louis Durand en el III Congrés diocesà d'obres catòliques tingut a Sarlat, en 1912. En aquest discurs, que el pontífex aplaudí amb satisfacció especial i al qual pertany l'exposició de la tesi *afirmativa* que he copiat en el paràgraf precedent, apoia l'autor francès sa *negativa*, en les encícliques *Quod apostolici, Humanum genus, Rerum novarum, Graves de communi*, en el *Motu Proprio* de Pius X i en la lletra sobre el *Sillon*, oi més en l'autoritat dels papes predecessors, des de Pius VII a Pius IX.

Un *motu proprio* de Pius VII que l'any 1801 va suprimir els gremis a Roma, i un altre de Pius IX reconstituint-los en 1852, confirmen l'expressada posició de l'Església, i la referma Lleó XIII en sa Encíclica principal, amb termes de precisió suficient.

Aquestes són les fonts doctrinals que el P. Noguer retreu i resumeix, la conclusió de les quals, vera "suma de la doctrina pontifícia" és la següent: "Clarament es veu que l'associació professional és de dret natural *concessiu, no preceptiu*. Que és per si, societat privada i no pública, LLIURE, i *no obligatòria* (*). Propensió natural, però llibertat de formació i de règim: protecció, però no intromissió de l'Estat: ve't aquí els principis de Lleó XIII."

"Privatas enim societates inire *concessum* est homini iure naturae" diu el pontífex a la *Rerum Novarum* (cap. X) i fa remarcar l'articulista de *Razón y Fe*, que diu *concessum*, i no *praeceptum*. La traducció castellana corrent de l'Encíclica diu: "Porque el derecho de formar tales sociedades privadas es derecho natural al hombre." Aquesta traducció resulta, doncs, equívoca, i molt bé ha fet el P. Noguer cridant l'atenció sobre el texte autèntic. Dir que l'associació professional *és de* dret natural, ço que és pot entendre (i molts sindicalitzants li han volgut entendre) *preceptuada* pel dret natural, no és el mateix que dir que és *permesa*.

Qüestió de matisos, distinció secundària, dirà encara algú? Ai, no! Entre el judicar *obligatori* el sindicat obrer, o solament *recomanable*, hi ha un espai tan vast, que dins d'ell hi caben els centenars d'obrers morts assassinats i els milers d'amenaçats de mort en nom del fals principi de la sindicació obligatòria.

Principi revolucionari, injust, inhumà, marxista en son origen remot i anarquista en sa propaganda i aplicació pràctica, i malgrat això aprovat i *practicat també* per certs catòlics en certs sindicats, i *no pas condemnat* per altres catòlics en altres sindicats. Recomanem la lectura de l'article del P. Noguer (del qual em dol no poder fer un extracte més ample), no ja als heterodoxes, que gens

de cas no en farien, sinó als *ortodoxes* partidaris del "*servei obligatori* dels obrers en els sindicats", als *catòlics* partidaris d'aplicar, contra els obrers que en ús del seu lliure dret no es vulguin sindicar, la *pena del desertor*.

R. RUCABADO

* Subratllo jo.

AVÍS

Voldria fer avinent al Sr. Joan Torrent, que si hagués publicat a *La Veu de l'Empordà* de Figueres, altres articles de resposta a més dels dos que sortiren als números de 1 i 8 de desembre de 1923, fos servit de fer-me'ls a mans, car no han arribat a coneixença meva sinó els dos esmentats.

La setmana social francesa

(Rennes, del 28 de juliol al 3 d'agost)

Els darrers dies de juliol, durant els mateixos dies de costum, tindrà lloc a la ciutat de Rennes, centre de la Bretanya, la reunió de la XVI Setmana Social francessa.

Els nostres germans d'enllà dels Pirineus segueixen amb una constància que per a nosaltres resulta un xic desconcertant com a exemplaritat, la tasca de les reunions durant vuit dies cada any per a parlar, estudiar i donar a conèixer solucions en els problemes socials que cada dia més la realitat fecunda va oferint a la consideració dels estudiosos.

I els catòlics francesos, sempre enamorats dels furs de la intelligència i pensant que només els soldats equipats amb les armes de la mateixa poden tenir un lloc en les lluites de la vida moderna, d'una banda, i volent demostrar, de l'altra, que la nostra religió forneix els fonaments, l'esperit director i les línees generals de la sociologia veritable, i que sols una sociologia procedent de la mateixa pot respondre plenament a les exigències de l'ordre social, treballen amb una serenitat i amb una insistència veritablement lloables i dignes d'imitació.

Encara ressonen en les nostres oïdes les veus autoritzades i plenes de cultura dels nostres professors de la Setmana Social de Grenoble, i ja el programa de la de Rennes ens indica el nou curs en plena Bretanya, tan seriosa i tan bella

* * *

A partir de la cinquena Setmana francesa, la tasca de les mateixes ha esdevingut monogràfica. I cada reunió ve dedicada solament a un sol assumpte, a un sol tema.

I mentre la darrera de Grenoble estudiava el problema de la població, l'actual de Rennes es dedicarà únicament al problema de la terra en l'economia nacional. I entre les lliçons i les conferències populars i les sessions documentals el problema de la terra i la seva influència en l'economia nacional francesa serà exposada en tots els caires interessants.

Heu's aquí alguns dels temes: "El fet de la interdependència econòmica en el domini internacional"; "Necessitat d'una regla de dret per a coordinar-les interpendències econòmiques en el domini internacional"; "Ço que podrà ésser, en ses grans línees, la política econòmica de França"; "L'escola del pagès"; "La funció històrica de l'agricultura en la propagació de l'Evangeli"; "La funció de la clerecia en la restauració de la vida rural"; "El problema de les ciutats i el camp"; "Com es planteja a França el problema agrari i amb quin esperit cal abordar-lo?"; "Desequilibri actual entre l'economia agrícola i l'economia industrial a França i en altres països"; "Impotència del lliberalisme i del socialisme per a coordinar les activitats nacionals"; "La deserció agrícola"; "El problema dels sistemes de producció"; "El problema de la mà d'obra agrícola"; "La crisi agrària i el problema de la colonització interior de França"; "El problema dels intermediaris entre el productor agrícola i el consumidor"; L'organització professional de l'agricultura", etc.

Tot això combinat amb les conferències populars sobre la part de vulgarització necessària d'aquests temes, amb les sessions documentals sobre obres realitzades i tasques portades a cap, constitueixen un acabat estudi del tema.

* * *

I nosaltres, els catòlics socials d'aquesta terra, no tindrem la iniciativa d'imitar aquesta tasca un cop l'hem deixat perdre per raons que sempre se'ns han fet inassequibles i que potser hem de preferir no conèixer mai?

GASTON GERARD

Rondalla que garibé és història

Ve't aquí que una vegada hi havia una casa de pagès humil, senzilleta, on vivien, treballant i amb gràcia de Déu, una colleta de gent d'aquella tan de bé! Una noieta, tan xamosa com angelical, n'eixia cada matí, amb un ramadet de xais, muntanyes enllà, així, a la bona de Déu. Pasturant el ramadet, fent mitges i més mitges, i guaitant el cel, les muntanyes, els plans, els arbres i les estimades ovelletes, arribava l'hora de tornar a caseta xano-xano. M'oblidava de dir que mai no es descuidava de fer una visiteta a una vella imatge de la Mare de Déu que es venerava en una antiquíssima ermita. Passava llarga estona en dolç colloqui amb la Santa Verge, amb el cor a la boca, demanant-li sempre que la guardés de tot perill.

Esdevingué un dia, que arribà a l'humil caseta una tia que vivia a Barcelona, essent rebuda amb franca alegria de tots. La tia va fixar-se tot seguit en la pastoreta, que es deia Núria, i quedà sorpresa de tan senzilla bellesa. Com que ella vivia sola, va pensar que fóra molt de son grat tenir-la en la seva companyia. Fixa la idea en el cervell, no va parar amb precs i raons, fins obtenir dels pares la companyia del tresoret estimat.

Va arribar el dia de la marxa. La nena, que tenia quinze anys acabadets de complir, eixí de casa matinet, soleta i trista, per despedir-se de la seva Mare de Déu, i allí, en la solitària ermita, amb llàgrimes i més llàgrimes, no sabia què dir-li. De sobte, li va semblar que l'estimada imatge movia el cap i movia els llavis; i les paraules més dolces eixiren de la seva boca.

Filla meva — li va dir — tu te'n vas, i te'n vas en lloc de molt perill per a la teva ànima. paraules, i el teu cor perd la pau, mira al darrera del qui et parli. Si el dimoni és el que el que no hi entrarà són les intencions dels qui les diuen. Si tens complaença a sentir les belles paraules, i el teu cor perd la pau, mira al darrera del qui et parli. Si el dimoni és el que les inspira, veuràs que aquell que et parla portà cua com si fos una bestiola, i aleshores fuig corrents i trenca tot tracte amb aquella persona. Dites aquestes paraules somrigué tristament i s'acomiadà de la nena.

Però els dies varen anar passant, i com que la joventut tot ho oblida i de tot fa plat, la ciutat amb sos atractius anà agradant a la Núria, esvaint-li el record i l'enyorament dels boscos, de les muntanyes i del ramadet; sols per voler de Déu restava encara viu en son cor el record de la dolça ermiteta.

La tia portà la noia a una modista coneguda, perquè aprengués i guanyés a l'ensems alguna coseta. Anant i venint pel carrer aviat va començar a sentir coses per ella desconegudes, i no trigà a posar-se-li galant al costat, com per dissort de les noies és mal costum de la ciutat. Sentint tan belles paraules, el seu cor començà d'entendrir-se; van venir a la seva memòria les paraules de la Santa imatge i mirà tímidament el galant. I qui ho diria, bon Jesús! La noia va veure una cosa estranya en aquell home. Talment com si portés una cua de diable.

Però el dimoni, que mai no dorm, li refeia en la imaginació records de les dolces paraules dels galants de ciutat i aleshores ho enyorava. Ve't aquí que un dia que estava més entregada a aquests records, va donar un mal pas i caigué daltabaix d'un marge prou alt per quedar al fons sense sentits. Un caçador se'n va adonar, hi va córrer i va portar-la a una font propera, on amb l'aigua fresca rentà la ferida del capet, retornant-la del desmai. La ajegué modestament en terra i en obrir els ulls, la Núria es trobà davant del caçador cepat i ferreny que l'havia auxiliada. Va regraciar-lo dolçament i un bon xic confosa. Ell li preguntà d'on era ella, es brindà a acompanyar-la, i anaren cominant lentament fins a l'entrada d'un bosc espès. Aleshores ell li va dir:

—Encara que fem un xic de marrada voltarem el bosc, perquè no és de bon veure el sortir una noia i un home d'un bosc espès.

La bona noia se'l mirà estranyada i agraí del fons del cor la delicadesa de l'home ferèstec.

Prop de la masia s'acomiadaren. Ell amb la seva mà ampla i forta agafà la mà petitona que li allargà la noia i aleshores ell li va dir:

—No podré tornar a veure-la?

Ella, però, esverada encara pels records de la ciutat, no s'atreví a respondre.

No va dir res.

Ell, amb mirada trista i actitud resignada, es el cor commogut també es girà.

—Caçador, bon caçador — digué aleshores, — veniu quan vulgueu a parlar amb els pares.

Perquè en mirar aquell home, no va veure l'estranya senyal, que la Verge li havia concedit veure en els homes de males intencions. No portava cua.

JOAN LLIMONA

Convencionalismes socials

Els convencionalismes socials segueixen i seguiran imposant-se. L'home sincer no pot dir la veritat. Per viure tranquilament, cal mentir.

L'home que no sap fingir i parla amb el cor a la mà, serà combatut per aquells que són partidaris de l'error i la mentida i àdhuc per aquells que voldrien que al món triomfés la veritat, però no fan res perquè triomfi.

Per això veiem que són poc nombrosos els homes sincers. Els homes volen ésser afalagats. Si parleu amb un home intellectualment insignificant i voleu obtenir d'ell un favor o una gràcia, cal que li digueu que és un gran home. Si l'afalagueu, li brillaran els ulls, i us donarà tot allò que li demaneu.

En general, l'home prefereix l'adulador que li fa moixaines i no diu el que sent, que l'home noble que diu sempre la veritat.

Han aconseguit arrelar-se tan profundament els convencionalismes socials, que mentre no ens en emancipem, és endebades esperar que es regeneri la societat. No s'ha de confondre, naturalment, la sinceritat amb la franquesa barroera, però cal que en mig de tanta corrupció i tant convencionalisme se senti una veu pura que parli clarament als homes i ens orienti a tots.

Tenim fam de veritat i de noblesa. Dins del nostre clos hi ha homes que no hi haurien de ser. Què en treiem de tenir aparentment al nostre costat uns homes que públicament observen una vida desordenada? Perquè fan caritat i sostenen les nostres obres els hem de donar el nom de catòlics? Creiem que s'acosten dies de prova i de dolor. Si els homes d'esperit no fan un vaitot per a aturar la corrupció que destrueix el nostre poble, estem perduts.

Parlem dels defectes i dels vicis dels de baix, i dels de dalt qui en parla? No és cap secret que estan corromputs aquells que haurien de donar bon exemple al poble. La moral és pels pobres i la Religió per les dones.

Veureu homes socialment conservadors partidaris dels bons costums, que en privat practiquen l'amor lliure. Vivim en un poble cristià, però de fet es practica la poligàmia com en els pobles mahometans. En públic tothom és cristià, però privadament Mahoma té molts partidaris.

Si parleu de les excellències de la castedat, la gent es riu de vosaltres. Tenir una amiga, és una cosa de bon to. A l'esposa honesta se li nega moltes vegades allò que demana, i en canvi l'amiga viu esplèndidament, cor què vols cor què desitges. Si perd els diners i la salut, ja sap que a casa té una dona resignada que no es mourà del capçal del llit i que sabrà aconhortar-lo en les hores de tristesa i de dolor.

La majoria dels joves van al matrimoni completament corromputs. I què succeeix? Que al cap de poc temps ja s'han divorciat espiritualment. Seria horrible saber quantes dones viuen divorciades espiritualment del seu marit.

Creieu, germans, que no ha arribat l'hora de cridar ben fort, perquè ens sentin fins aquells que no volen sentir-nos? Es que hem de restar impassibles davant d'aquesta onada de sensualisme que va matant espiritualment la nostra joventut?

Ja heu pensat, mares, si vosaltres també en sou responsables d'aquest cranc que va rosegant les entranyes de la societat?

Es decorós que una mare cristiana permeti que les seves filles mostrin, sense avergonyir-se, la nuditat del pit i dels braços? Es que us heu adonat com vesteixen les vostres filles? Aneu pel carrer i no sabeu on posar els ulls. A tot arreu veieu triomfar la carn. On tenen l'esperit aquestes donzelles que passegen gairebé nues pels carrers? Oh! sers inconscients, nines de porcellana, que voleu ésser voluntàriament joguines de l'home, per què no obriu els ulls i us veieu tal com sou en realitat? Creieu que per triomfar ja n'hi ha prou esgrimint l'arma trencadissa de la coqueteria? I l'esperit? I la intelligència? Es una cosa trista veure com es va materialitzant la dona. Com voleu que una dona material sigui l'alegria de la llar?

Veient certes donzelles, creieu veure aquelles dansarines que amb la túnica humida damunt el cos es vinclaven com una palma gràcil i lleugera, davant del sultà que les esguarva amb els ulls guspirejants i el pit gonflat d'impures cobejances.

La dona es capté únicament de la seva bellesa física, perquè sap que ja en té prou per triomfar amb uns ulls brillants i uns llavis

bellament arquejats. Una dona escultura té l'esdevenidor assegurat, baldament sigui buida per dintre.

Si la dona no reacciona contra la immoralitat, trontollarà cada dia més la societat i la família. L'honestedat no és incompatible amb la bellesa. Una dona pot ésser bella i agençar-se graciosament i ésser profundament piadosa. No volem pas que les dones vesteixin ridículament. Però creieu que és elegant mostrar la nuditat dels braços i del pit? No és més gentil una donzella espiritual que no pas una donzella materialitzada? La bellesa més gran és la puresa de l'ànima. Mireu els ulls d'una donzella pura, i recordareu les aigües tranquiles dels llacs i la llum blava que davalla del cel quan arriba el matí i les estrelles s'allunyen aclucant els ulls...

Deixeu de retre culte a la carn. El nostre cos no necessita excitants, sinó ales que l'allunyin de la pols de la terra.

No és la carn sonrosada del pit que ens heu de mostrar, sinó la bellesa del vostre esperit. Si no sou res més que carn, què podem esperar de vosaltres?

Ai, dones; per què obeïu cegament les ordres que us dóna l'esperit maligne?

Preneu exemple d'aquella Verge, pura com els lliris dels camps, que l'àngel li va dir amb les ales esteses: Déu vos salve, Maria, plena sou de gràcia!...

J. CIVERA I SORMANI

Tuf i mentida

Ja hom en sentia les molèsties l'estiu i tardor passada; en caure el dia, molt sovint, una bravada pestilent feia arrufar les narines i cloure els llavis. Què serà? Les clavegueres? Però com explicar que en dies serens, sense boires ni pesadesa atmosfèrica, llencin aqueix tuf insuportable?

Tots els barris de l'antic Portal Nou, Eixample amunt, gairebé fins a la Diagonal, i devers l'esquerra quasi fins Aribau, hom no podia respirar. Entre dia, poques vegades succeïa el fet estrany i fastigós, sinó al caient de la tarda i a primeres hores de la nit. Vingué l'hivern i tal volta perquè hom viu més reclòs, s'arribà a perdre el record (fins a cert punt) d'aquelles bravades pestilents... però en tornar la primavera, enguany, han tornat les emanacions pútrides, com si res no hagués passat.

Els qui per les nostres llars properes al focus de la tufa, interessant-nos-hi més i més, hem acabat per comprendre que no són les clavegueres (malgrat llurs deficiències ben conegudes) la causa del malestar. En algunes indústries s'empren carbons, que, carregats de gasos pestilents, són la causa de la fetor. Hem respirat, car malgrat ésser la mateixa, la molèstia, l'esperit es tranquilitza sabent que no prové de putrefacció, sinó de combustió; i encara que, tal volta, químicament, els gasos siguin iguals, tanmateix, per a la salut, cal suposar que els efectes no poden ésser tan perniciosos. En un mot: que era mentida que el tuf fos de les clavegueres, malgrat ésser, per a l'olfacte, exactment igual que si d'elles s'exhalés.

Pensant-ho bé, aqueixa mentida, diguem-ne tufosa per antonomàsia, ja que totes les mentides fan tuf, tal vegada és la mostra de la fira de mentides en mig de la qual vivim.

Perquè no heu observat que avui dia tot ho és, de mentida? No cal descendir a detalls ni pormenors. Agafeu el caire que millor us plagui. Així com l'amic Rucabado, en un recent article, ferm com tots els seus, esmentava la iniqua mentida de dir santes a dues meretrius repugnants i esqueixades, que per les taules i les teles de teatres i cinemes, exhibeixen llurs malastrugues vides i pitjors morts, així podríem fer veure la mentida de tot en la trista, deplorable, pobríssima realitat actual.

Com sigui que tot el qui no és orb ni sord de naixement pot fer-ho avinent, no cal, com dèiem abans, descendir a detalls.

I com, Senyor, com ens fan desitjar la Vida de la Veritat!

VERAX

La legislació social de Polònia

Reconeguda que fou la personalitat de Polònia, aquesta es troba davant d'un gran treball d'organització; tot s'havia de fer de cap i de nou i fou necessari un esforç intensiu per posar totes les institucions a l'altura del temps. En aquesta situació també s'estava en matèria de legislació social. En efecte, en la major part de territori polonès que pertanyia a l'imperi rus no es coneixia, quasi podem dir, la legislació del treball, i el poc que hi havia, les lleis de 1912 sobre el segur forçós d'accidents i malalties—oh com la realitat es complau a demostrar en tot els aspectes, els inconvenients de voler governar amb un mateix patró diverses nacionalitats — era totalment inaplicable a les terres poloneses. No hi havia, doncs, temps per perdre i com que res tenien en una visió de conjunt treballaren per posar-se al corrent de les nacions més avençades i reeixiren; sense cap classe de dubte es pot afirmar que Polònia és un dels països que va més endavant en matèria de legislació social. Es clar, però, que no pogueren descendir a detalls d'aplicació, ni de circumstàncies modificatives, precisament una de les característiques d'aquesta legislació és l'estar integrada per principis generals, característica fàcil de compendre si es té en compte la rapidesa amb què s'executà l'obra durant els dos anys 1918 i 1919.

En els posteriors no s'ha pas fet obra fonamental; s'ha dedicat la major part del temps a completar, perfeccionar i especificar les mesures preses anteriorment.

I és que Polònia, que es trobava entre la Rússia dels soviets i l'Alemanya socialista, que tenia un partit socialista fort de gran preponderància en el primer govern nacional—circumstàncies que influïren en la legislació de què tractem—, que a conseqüència de la guerra tenia la indústria arruïnada i que en aquell moment caòtic que la succeí afluïen en el seu territori gran contingent de desmobilitzats, de refugiats de Rússia, de presoners de guerra d'Alemanya, si volia afermar la seva personalitat, sobrevivint a aquells moments d'inestabilitat, lluita i confusió, no podia menys que dirigir totes les seves activitats, que posar tots els seus cinc sentits com vulgarment es diu, perquè el camí era ple de dificultats i trenca colls, a la regulació de la vida social, però ràpidament, qualsevol pèrdua de temps hauria pogut ésser fatal per a la vida del nou Estat i així ho féu, i amb dos anys l'obra era aixecada, bé que faltava acabar-la.

La durada del treball.

La legislació russa i austríaca assenyalaven com a màximum de treball onze hores i mitja i onze hores respectivament; en la pràctica es treballava de nou a deu hores. En aquesta situació s'estava quan el govern provisional, en un dels seus primers actes establí pel Decret de 23 de novembre de 1918 la jornada de vuit hores per dia i de 46 per setmana ja que redueix el treball del dissabte a sis hores. El seu camp d'aplicació és molt ample ja que s'estén no solament a la Indústria i al Comerç, sinó també a la major part d'establiments privats i públics com farmàcies, serveis d'utilitat pública, municipals, etc., en una paraula, sols resten fora de l'abast d'aquesta disposició el treball agrícola i el dels funcionaris. Entre les excepcions que es poden donar per causa de força major s'assenyala particularment en el mateix decret el cas d'una necessitat de caràcter nacional, essent llavors permès augmentar la jornada del treball durant tres mesos el màximum, mitjançant acord del consell de ministres per certs establiments i treballs. Aquesta mida excepcional sols s'ha portat a cap per permetre a les sucreres de funcionar en dos torns en els períodes de treball intensiu que els era impossible organitzar un tercer torn i quan la invasió bolxevista per la fabricació d'armes. Les hores suplementàries són retribuïdes amb un cinquanta per cent d'augment si no passen de dues; en cas contrari, com també en el treball en dia festiu o de nit, l'augment és d'un cent per cent.

A Polònia fou establert el descans dominical per la llei del 18 de desembre de 1919, fent excepció, com es natural, als treballs considerats indispensables per les necessitats de la població. Amb insistència ha estat demanada l'abolició d'aquesta llei per la població jueva; el govern ha examinat la qüestió sols pel cas particular d'establiments de personal israelita.

Per la mateixa llei es prohibí el treball de nit des de les nou de la nit a les cinc del matí.

Les infraccions a la llei són castigades amb multes i empresonaments, mes heu's aquí una nota ben interessant dels obrers, cosa segons sembla molt freqüent en la petita indústria, el càstic és reduït a una insignificant multa.

En l'any 1922 es donà una disposició permetent que els magatzems tinguessin obert durant deu hores però endegant-ho de manera que el personal de la casa no treballés més de vuit hores. Aquesta disposició fou motivada per les contínues queixes de la població.

Com podeu veure, no s'havia establert res sobre les anomenades vacances o descans anual i a remeiar aquest defecte acabant de completar la legislació sobre el treball vingué la llei del 16 de maig de 1922 per la qual tot empleat en una casa que tingui més de quatre dependents té dret a un descans anual cobrant íntegra la seva retribució, descans que és de vuit dies quan sols fa un any que es treballa a la casa i de quinze després de tres. Tot empleat pot beneficiar-se d'aquest descans des del mes de maig al setembre, establint-se els torns amb una ben entesa entre la direcció i els dependents. El dels treballadors intellectuals és d'un mes.

El moviment associacionista i la llibertat de sindicació.

Totes les restriccions i mesures legals que impossibilitaven el moviment sindical foren suprimides pel decret del 8 de febrer de 1919. Per ell es dóna completa personalitat jurídica a qualsevol sindicat que tingui aprobats els seus reglaments en la inspecció de treball. Aquesta aprovació és negada a aquells estatuts de fins contraris a les lleis. Sempre, però, té el sindicat el dret d'apellar als tribunals. En general podem veure que el govern no sols no ha posat traves sinó que ho ha vist amb bons ulls. Prova ben palesa del que estem dient són les facilitats donades (fins al present és ben insignificant el nombre d'apellacions) en la constitució i el paper important que dóna al govern als sindicats en certes ocasions com en la legislació agrària que més tard veurem.

Fruit d'aquesta política és la tendència general a l'organització professional que les estadístiques del ministeri del treball constaten. Segons elles el nombre d'associats en el mes de setembre de 1919 era de 964,644 i en octubre de 1922 pujava a 1.784,913. Hem de fer observar, però, que en aquesta última xifra s'hi comprenen els sindicats de l'alta Silèsia; però malgrat això l'augment no és pas inferior a un cinquanta per cent. No tots els sindicats són de treballadors manuals, n'hi ha bon nombre d'artistes, tècnics, etc., de treballadors intellectuals en una paraula. En aquesta intensitat del moviment sindical—lamentable i font de tota mena de confusions seria confondre'l amb el denominat sindicalista — rau l'explicació de la seva gran influència, ja més amunt insinuada, sobre les condicions del treball cooperant, podríem dir, en l'obra de la legislació social. En aquesta ràpida visió, o millor simple exposició de la legislació social polonesa falta tractar del problema agrícola, assegurances socials, que poden ésser objecte d'un pròxim article.

ENRIC FERRAN ROGER

LA PROFANACIÓ DEL «CORPUS»

Si uns quants anys enrera ens haguessin dit que el dia del Santíssim Cos de Jesús estarien obertes les tendes i es treballaria en molts oficis com en dia feiner, ens hauríem astorat, semblant-nos cosa totalment impossible.

La Llei del Descans Dominical, que no ha servit per a fer-lo respectar, serveix per a donar una espècie de sanció legal, encara que indirecta, a les transgressions illegals que es cometen en les altres festes de precepte com les de Nadal, la de l'Ascensió, la del Corpus. I diem transgressions illegals perquè el treball servil en tals diades està prohibit, directament o indirecta, en la Constitució de l'Estat, que declara que la Religió de l'Estat es la Religió Catòlica; en el Concordat, que és llei del regne; en els Sagrats Cànons, que són llei per a tot bon cristià.

D'alguns anys ençà aquesta profanació, fins a mig dia, es va generalitzant, i si els bons catòlics van prenent amb indiferència aquesta incomprensible profanació, el costum sacrílег es sobreposarà a la llei, i aquestes festes tindran el mateix caire de festes particulars que tenen als països infidels o bé indiferents. Per aquest camí de concessions, de renunciaments, de fredors, d'escepticismes, els catòlics arribarem a ésser solament consentits; d'amos passarem a mossos, i de mossos fàcilment a esclaus, que és el terme lògic i merescut dels homes que no saben complir degudament amb Déu ni amb la pàtria llur; d'homes que no saben defensar els drets de Déu ni els propis drets.

Almenys, si altra cosa no és possible, protestem vivament contra aquests sacrílegs contrafurs, i amb el nostre personal exemple, i amb tota la nostra influència, donem glòria especial a Déu en aquestes grans diades de la Fe i procurem que tothom li'n dongui.

Apostolat social

I

Fa uns quants anys que amb motiu de la "II Setmana Social" que tingué lloc a València aprofitant el temps que les lliçons de la mateixa deixaven lliure visitàrem institucions i obres relacionades amb el que s'havia tractat en el curs de la Setmana Social. Aprenent sobre el terreny les conseqüències pràctiques del que allí s'havia fet i que pels resultats donats, bo seria donar a conèixer en altres llocs, per ésser d'aquesta manera profitosa la nostra anada i la delegació que se'ns féu, per a escampar arreu la bona llavor de la doctrina rebuda, a fi que aquesta donés fruits esponerosos.

No res menys, desitjàvem que algun dia poguéssim recordar amb joia, que la nostra intervenció hagués servit per a eixamplar el regne de Crist servant de la corrupció del món a ànimes germanes nostres, i en presentar-nos davant del Judici de Déu poder mostrar quelcom que pesés en nostre favor.

No és aquesta la primera volta que he donat compte del que vaig apendre recorrent el món, mes crec oportú recordar-ho per a esperonament de tants i tants bons patricis com hi ha a Catalunya que sens dubte corpresos del que es pot fer en bé del poble, aprofitaran aquest modest treball i un dia o altre donarà el seu fruit.

Vivia a València un obrer, a l'ensems que obrer, una d'aquestes ànimes escollides que de tant en tant Déu nostre Senyor envia al món. Aquest bon home, complint tota la setmana guanyant el pa amb la suor del seu front, arribava el diumenge i després de les pràctiques de tot bon cristià, li sobrava encara temps per a exercir les obres de misericòrdia en hospitals, presons, etc.

Voltant per la capital i adonant-se que podia aixamplar el seu camp d'acció recollint la mainada que s'embrutia amb el llot del carrer, concebé la idea d'acoblar-los cada diumenge per la tarda i sortir voltat d'adolescents al camp, i allí, sota l'ombra dels arbres o al mig de l'horta, explicar-los les lliçons de la Doctrina cristiana, així com altres ensenyances que fossin de profit per al dia de demà, i ferlos de pare, ja que ell no tenint família, es considerava jojós de poder portar la llum de la veritat a tantes ànimes tendres, abandonades moralment dels pares llurs, retornant al vespre a ciutat, tots contents i satisfets, no sense haver repartit part del seu jornal en obsequis a tan aprofitats deixebles.

Feia ja un quant temps que la tasca d'aquest bon patrici durava, anant-se engrandint i prosperant, essent en tan gran nombre els adolescents que el seguien, que adonant-se algunes ànimes selectes de València del bé immens que a la joventut es podia fer, tant moral com material, que volgueren cooperar a la seva tasca, donant-li forma i estabilitat perquè el dia que se n'anés d'aquest món el fundador d'aquesta obra, fos continuada i engrandida, i perfeccionada.

Deu fer uns quaranta anys coneguí a aquest sant baró anomenat Gregori Gea, fundador del Patronat de la Joventut Obrera de València.

Aquest nom no ha traspassat les fronteres, mes no hi ha cap valencià que no senti veneració per a qui fou un dels educadors sense estudis ni carrera de tants homes i famílies que de no haver estat ell, s'haurien malmès en l'ambient de corrupció i vici com es respira i respirava ja aleshores en la capital de València.

Feta aquesta digressió, aniré contant el que vàrem veure i admirar de l'obra de Gregori Gea a València, durant la "II Setmana Social".

J. GUILERA VILLARREAL

OBRA NOVA

R. Rucabado

LA DEFENSA DE LA FAMÍLIA

Conferència

Opuscle de 32 pàgines amb coberta en paper de color

Preu: 0'50 ptes.

Pot demanar-se a l'administració de

CATALUNYA SOCIAL

Sumari: La defensa de la família.—La preparació a la família.— El matrimoni.—Els fills.—Progrés individual i perfecció familiar.— La renúncia.— Paraules d'En Maragall.

Esguardant el món

ALEMANYA

Alemanys alliberats

Els súbdits alemanys condemnats pels Tribunals francesos constituïts en els territoris ocupats i detinguts a França, han estat traslladats a presons situades en territoris ocupats, essent visitats en passar per Nancy, pel secretari de l'Ambaixada alemanya a París.

Per la seva part, el govern alemany ha ordenat posar en llibertat els súbdits francesos detinguts a Alemanya.

Concentracions clandestines

El partit comunista ha fet saber al govern baverès per mitjà d'una demanda d'interpel·lació presentada al "Landstag", que està assabentat que en les casernes i edificis militars de l'Alta Baviera s'estan reconcentrant alguns milers d'homes armats, pertanyents a Associacions bavereses, i que aquestes concentracions es fan a costes de l'Estat.

El que no diuen els comunistes és el que fan ells en les organitzacions secretes.

ANGLATERRA

Els deutes russos

Es creu probable que aquesta setmana s'acabi un acord entre els representants soviètics i els creditors britànics sobre la qüestió dels deutes russos. Sembla que aquests últims acceptaran un pagament parcial, preferible a un arranjament total, problemàtic, i en tot cas, llunyà.

ESTATS-UNITS

La contesta al Japó

La contesta del senyor Hughes a la protesta japonesa contra la llei d'immigració, és molt ferma i conté a més arguments molt forts. No obstant, l'estil és bastant amable.

El senyor Hughes declara que el Congrés ha actuat plenament dintre dels seus drets i votà la llei que no deixa al Poder Executiu cap latitud per a posar en execució els diferents articles.

El ferrocarril oriental

En contestació a una nota que va trametre el Govern dels Estats Units al de Xina, es declara que el recent acord russoxinès, referent al ferrocarril oriental de Xina, no perjudicava els drets de les altres potències que hi estan interessades.

FRANÇA

L'abast de l'amnistia

El preàmbul del decret d'amnistia diu que el Govern es proposa concedir l'amnistia no solament als detinguts per delictes militars o polítics, sinó també a aquells els actes dels quals foren castigats per sentència de l'Alt Tribunal, o sigui del Senat constituït en Sala de Justícia.

HONGRIA

El sanejament de la Hisenda

Davant l'Assemblea Nacional ha declarat el ministre d'Hisenda que han estat fetes ja les condicions preliminars del projecte de sanejament de l'Hisenda, i que per tant pot considerar-se ja com a superflu l'anticip exterior a compte de l'emprèstit internacional.

Ha afegit que, com sigui que l'emprèstit es troba assegurat, ha quedat ja restablert el crèdit internacional d'Hongria.

JAMAICA

Aldarulls a la Jamaica

Els obrers que estaven treballant a la descàrrega de plàtans a Puerto Antonio, es declaren de sobte en vaga, organitzant una manifestació que recorregué els carrers promovent desordres.

La policia que acudí a reprimir els obrers, féu ús de les armes, ferint a alguns dels avalotadors.

JAPO

Boicot anti-americà

Un míting monstre es celebrà recentment. Els concurrents a l'acte aprovaren per unanimitat el boicot de totes les mercaderies americanes.

Reducció d'un emprèstit

El nou Govern japonès ha reduït a 295 milions la quantitat de l'emprèstit de 437 milions de iens acordat per l'anterior Govern.

El que passa

ESPANYA ENDINS

El procés dels generals Berenguer i Navarro aconseguí darrerament interessar a l'opinió pública. La censura, que mantes vegades peca — i perdoni, — d'escrupolosa, en aquest procés ho ha deixat publicar quasi tot, assabentant-se així la gent de moltes coses que sospitava, però no gosava creure. Nosaltres aplaudim aquesta actitud de la censura militar aplicada a aquest procés, que esdevindrà històric. No val més el coratge de confessar els pecats que la covarda hipocresia de callar-los?

Altrament les conclusions del Fiscal del T. S. han estat dures, però valentes. Així es deu parlar al públic i castigar amb la pública vindicta les deficiències i transgressions que es notin, siguin de qui sigui i per alt que sigui...

Quant a la sentència, ens acollim al dret romà que la tenia poc menys que per *res sacra*. Allà cadascú amb la seva consciència.

Un bon grapat de polítics espanyols s'han trobat casualment a París i, naturalment, han parlat de política.

Aneu a saber el que han dit els polítics reunits a París! En Lerroux, no obstant, ha declarat quelcom. Ell està disposat a ésser president de la república, que estima necessària, quan arribi el cas. Ja fa molts d'anys que En Lerroux sofreix aquest deliri de grandeses. Així va matant els anys i fent-se vell.

Per la seva part el Directori tampoc perd el temps. Fomenta les propagandes de la U. P. N.; organitza actes com el de Sevilla, on els andalusos han exhaurit la hipèrbole; publica notes polítiques defensant els seus actes i omplint d'optimismes els seus amics; va portant a cap reformes burocràtiques importants; prepara a corre-cuita els Pressupostos; anuncia economies i prepara la solució del problema del Marroc a base d'un mínim de sacrificis en homes i en diners, encara que s'enfadi el "Caballero de la Triste Figura". Més trista que la d'En Berenguer, pesi a les seves bones qualitats!

Del problema de les subsistències el Govern no acaba d'eixir-ne. La vida va encarint-se, i tots els bons desigs dels governants no aconsegueixen que un sol article — les bledes, posem per cas — es posin a un preu raonable.

ESPANYA ENFORA

El programa d'Herriot ha tingut la virtut de commoure els diputats conservadors de la Cambra francesa. El primer avalot provocat per la presentació d'aquest programa fou formidable i dóna idea del que serà en l'ordre parlamentari la nova política sectària de les esquerres triomfants. Ara es donen pressa per endegar la qüestió de les reparacions, rendint-se servilment a les imposicions angleses que Poincaré combat encara enèrgicament amb discursos d'un encès patriotisme. Herriot passarà per tot amb tal de restar lliure de mans i poder aplicar-se a la descatolització de França, que és el gran problema esquerrà. Les dretes franceses compendran a la fi, però un xic tard, que sols n'hi ha una de fonamentalment prèvia de qüestió: la qüestió religiosa. Allí, com a tot arreu.

Penseu que En Mussolini tindria avui dia concitades contra ell, per l'inqualificable atemptat de què ha estat víctima el diputat socialista Mateotti, totes les ires esquerranes del món, si en comptes de governar en el ram d'ensenyament amb sentit cristià hi hagués proclamat i aplicat una política combista?

Fa llàstima veure la desorientació que hi ha en el nostre camps en ço que es refereix a la política internacional. En aquest cas concret de França, bona part de la nostra gent no hi veuen més que la probable reconciliació de les dues nacions rivals d'Europa. No cal dir com ens plauria a nosaltres semblant fet. Temps ha que hi somiem. Però la importància cabdal del triomf esquerrà de França rau en la victòria de l'esperit sectari sobre el bon seny que des de la Guerra Gran imperava allí.

La pau amb Alemanya serà fatalment precària, per raons que mantes vegades havem exposat, però la guerra contra el catolicisme sumirà fatalment els nostres germans de França en una mar d'amargures i de conflictes, i omplirà al Papa de tristesa i de preocupacions.

Altrament Itàlia està passant una crisi verament greu. El dilema, que no gosem ni a plantejar, està ple d'interrogants gravíssims.

Vulgui Déu que no en pateixi l'Església nostra mare ni els nostres bons germans d'enllà de la mar llatina...

J.

D'ací i d'allà

El nostre estimat collega *El Correo Catalán* ha estat suspès vuit dies i li ha estat imposada una multa de cinc centes pessetes.

No cal dir que sentim el contratemps.

* * *

Hem llegit els diaris d'Itàlia per a saber qui són els autors de l'assassinat del diputat Matteotti i no hem pogut treure'n l'aigua clara.

Agafem un diari i llegim: Uns desconeguts varen segrestar Matteotti tancant-lo dins d'un auto. Com que cridava fou assassinat.

Un altre diari diu: Els seus segrestadors no volien matar-lo. Com que va dir que mantenia íntegrament els seus ideals polítics, varen engegar-li quatre trets.

Hi ha diaris que diuen que el cadàver de Matteotti fou submergit dins les aigües d'un llac i altres asseguren que fou cremat.

Qui té raó? Unicament Déu ho sap. La pobra vídua ha reclamat amb gran emoció el cadàver del seu marit.

Els feixistes fan protestes d'innocència. Als seus directors els direm aquelles paraules de l'Evangeli: *Qui sine peccato est...*

* * *

Ja ha arribat aquell temps tan deliciós que es veuen escenes tan interessants al Passeig de Gràcia.

El nostre primer passeig, durant aquest temps, és molt concorregut.

Veureu senyoretes elegants assegudes plàcidament sota l'ombra hospitalària dels arbres.

Els diumenges a la tarda fan rotllanes, i diuen *colmos* i *xistos* d'aquells que fan efecte al cap de vuit dies i fins les més divertides juguen a penyores. Oh! és una delícia.

Amb deu centimets que us costa la cadira, us feu la illusió que us trobeu lluny de Barcelona, en un d'aquests balnearis on hi acostumen a haver senyoretes que encara toquen el "Vals de las olas" i canten posant els ulls en blanc com un anyell escorxat, el "Vorrei morire" o la "Estrella confidente".

L'altre dia una senyoreta que teníem al nostre costat, alta, prima i amb la cabellera tan rossa que un hom de seguida pensava amb els miracles de l'aigua oxigenada, va dir amb veu enternidora: *Apártase un poco Ricardito, que con la silla me hace "pessigüellas".*

Hi ha gent que diu que els arbres del passeig es moren de set. No ho creieu.

És que es trenquen de tant riure.

* * *

Sembla que ja és un fet l'urbanització de les Rambles. Ja era hora!

Però mireu que les companyies d'electricitat en fan un gra massa. D'ençà de les obres del metro han obert les Rambles set o vuit vegades.

Ara l'han tornada a obrir. Tot el passeig central està ple de cables i d'eines.

Per què les companyies han de disposar dels nostres carrers?

Aquests abusos únicament es toleren a Barcelona.

Les companyies d'electricitat i la dels tranvies fan el que volen.

Posen barraques al costat de les obres, i els obrers hi fan foc per coure el dinar i fins hi planten tomaqueres.

No creu l'Ajuntament que ja ha arribat l'hora d'evitar aquests abusos i de dir a les companyies que Barcelona no és un aduar, sinó una ciutat civilitzada?

* * *

A la Plaça de Catalunya han tallat uns quants arbres per a construir la via provisional que permeti fer a cel obert les obres del metro transversal.

Només faltava això! Qui s'atrevirà a atravessar la plaça quan el sol d'agost estavelli les pedres?

Per què la companyia no estableix un servei de para-sols per als pobres transeünts que s'exposen en atravessar la plaça que el sol els fongui com un manyoc de cera?

* * *

El dia de la processó de Corpus, el públic va aplaudir amb gran entusiasme... el gegant i la gegantessa que ballaven graciosament.

El públic vinga aplaudir i ells vinga ballar.

Però no tot foren alegries.

La processó anava per dintre.

Noticiari

Ha mort víctima d'un accident el conegut home de negocis Vicens Ferrer. Amb el seu talent i la seva competència havia aconseguit un lloc preeminent en el món dels negocis.

El seu nom era una garantia d'honradesa i de solvència.

Era home d'empenta i de grans iniciatives.

Trametem el nostre condol a la seva distingida família, particularment al nostre illustre amic D. Ramon Albó, al qual en aquests moments, li testimoniem el nostr eafecte, participant en el dolor que li ha produit la mort d'una persona per ell tan estimada. Descansi en pau l'ànima de l'illustre finat.

—El naviler senyor Bueno ha fet construir a Càdiz un mganífic grup escolar, amb tots els requisits higiènics i pedagògics, capaç per a 600 nois, a càrrec dels Germans de la Doctrina Cristiana.

—El governador civil de Saragossa, senyor Semprún, porta a cap amb molta constància i severament, una campanya moralitzadora que li val moltes felicitacions i valuoses cooperacions, que és millor.

—S'ha encarregat a don Josep Marvà la Direcció general del Treball i Acció Social, i a don Eduard Sanz Escartín la presidència del Consell del Treball.

—A Madrid s'ha inaugurat solemnialment la nova Casa de l'Institut de Reeducació dels invàlids del treball. Es magnífica. Fou palau del famós milionari Marquès de Salamanca. La installació és feta amb tota cura i sense perdonar despeses.

—A la zona minera d'Astúries es projecta esmerçar dos milions de pessetes en la construcció de cases barates per als obrers.

—La Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç (Ciutat, 5) recorda a tota la dependència de Barcelona que, segons les disposicions de la Comissió Mixta del Treball al comerç de Barcelona, els seus respectius patrons tenen el deure d'assignar-los alguns dies de vacances, durant els mesos d'istiu. Per tant, els dependents als qui no hagin estat reconegudes les vacances, poden reclamar-les mitjançant la dita Comissió Mixta.

Les denúncies per infracció del règim de vacances les tramita gratuitament la Unió Professional, amb el ben entès que als denunciants els emparen les disposicions del dit organisme sobre represàlies.

—A Venècia tindrà lloc el proper mes d'agost el Congrés Internacional d'Acció Catòlica que tindrà positiva transcendència.

—La Conferència Internacional d'Emigració ha acordat que el Comitè de la Direcció de la Conferència de Roma sigui encarregat dels treballs preparatoris per a la Conferència de 1927 i que el dit Comitè quedi autoritzat per a ampliar el nombre dels seus membres de manera que comprengui els representants de tots els Estats que han participat en la primera Conferència i que facin demanda de participar en la segona.

La primera Comissió de la Conferència ha aprovat les proposicions italianes que tendeixen a fixar les mesures sanitàries a les quals hauran de sotmetre's els emigrants en tots els països abans d'emprendre el viatge.

La segona Comissió ha aprovat una proposició, italiana també, relativa a l'obligació en què estaran d'aquí endavant els Governs de preparar locals, per tal de rebre-hi els emigrats.

La tercera Comissió ha aprovat una proposició referent a l'intercanvi d'informes sobre el mercat del treball als països d'emigració i immigració.

—El senat ianqui ha aprovat una esmena a la Constitució autoritzant el Govern per a reglamentar el treball dels nois menors de 18 anys.

—S'ha obert la sisena Conferència Internacional del Treball a Ginebra. Ve't aquí els punts principals a tractar:

Primer. — Utilització del temps lliure dels obrers.

Segon. — Igualtat de tracte dels obrers estrangers i nacionals víctimes d'accidents del treball.

Tercer. — Atur setmanal de 24 hores en les fàbriques de vidre.

Quart. — Treball nocturn a les fleques.

Es donarà compte al mateix temps d'una memòria de l'Oficina en la qual figuren i s'analitzen les respostes dels governs als qüestionaris que els foren remesos sobre els quatre punts de l'ordre del dia.

—La Joventut Catòlica francesa s'ha reunit a Estrasburg en magna Assemblea assistint-hi 2.500 delegats. Avui dia integren aquesta grandiosa entitat catòlica més de 4.000 grups amb un total de més de cent mil socis. Predominà en l'Assemblea, seguint les orientacions pontifícies, el criteri que la Joventut Catòlica és, més que una obra d'educació individual, una gran empresa social religiosa per a restablir l'ordre social cristià.

El senyor Bisbe de Estrasburg tancà l'Assemblea amb un eloqüent discurs.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÁNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Llegiu i propagueu

Catalunya Social

Es el periòdic de més circulació de Catalunya

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Un any . . . . . *8 pessetes*
Semestre . . . . . *4 »*

Surt els dissabtes

EL
GARATGE SPORT
=
TÁRREGA

Té posat a la disposició dels visitants del Pirineu Català un esplendid servei de turismes i òmnibus de lloguer a preus reduidissims, sols per facilitar excursións per conèixer les formoses comarques de les Centrals de Capdella i Sant Antoni i la xamosa Viella

304(05)(46.71) Cat.

Catalunya Social

ADMINISTRACIÓ

Hores de caixa:

Matí, d'onze a una.-Tarda, de quatre a sis.

Per reclamacions i encàrrecs:

De vuit a una, i de tres a vuit.

Es molt convenient per a la bona marxa de CATALUNYA SOCIAL que els senyors subscriptors es posin al corrent de pagament. El mitjà ès el giro postal.— *L'Administrador.*

Atenes A. G. Provença, 157

FRANQUEO CONCERTADO